

da der er Spørgsmaal om denne meget store Bevilling til dette Arbejde, som jeg i dets hele Princip hidtil aldrig har kunnet formaae at erkjende som et Gode for os.

Wülten: Førend jeg tillader mig at bevære det Lovudkast, der foreligger, skal jeg blot med et Par Ord omtale de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem, som nu havde Ordet. Det ærede Medlem omtalte først Forsvaret tilspøes og meente, at Forsvaret tillands absorberer Landets Forfrakskræfter i en saadan Grad, at det nødvendigt vil virke skadeligt og hæmmende for Forsvaret tilspøes. Det forekommer mig dog, at disse to Arter af Bevæbning ere saa temmelig rigtigt afmaalte og afveiede mod hinanden. Det er jo umuligt i dette Dieblit at sige, hvor egentlig Kampen vil komme til at staae, hvor Stedet vil blive, hvilket Vaaben der vil komme til at yde den væsentligste Nytte og blive det nødvendige i Tilfælde af Krig; men som det staaer for den almindelige Betragtning, synes det mig, at man ikke kan sige, at Loven om Forsvarets Ordning i denne Henseende har gjort sig skyldig i nogen særlig Fortjærlighed eller Begunstigelse for den ene Deel af Bevæbningen fremfor den anden. Det ærede Medlem yttrede, at ifølge den Afstemning, der havde fundet Sted over Hærloven i dens Heelhed, var det nødvendigt, at det store Antal, der havde stemt for den, ligeledes ubetinget, meente han, maalte gaae ind paa, hvad der her forlanges. Jeg kan nu ikke give ham Ret heri, og jeg skal senere sige hvorfor. Naar det ærede Medlem fremdeles udtalte sig om Søbefæstningen og yttrede, at det var muligt, at Angrebsmidler, Vaaben og hvad dermed staaer i Forbindelse, kunde forandre sig saaledes, at den nuværende Søbefæstning langtfra vilde være tilstrækkelig, dersom vi bleve angrebne fra den Side, saa kan dette være ganske rigtigt; men med en saadan Betragtning for Die skønner jeg ikke, at der vil kunne gjøres det Alleringeste, thi man kan jo ikke vente, til en saadan Tingenes Tilstand er indtraadt, at man kunde sige: Nu ere vi paa det Point, at der ikke kan ventes nye Opfindelser. Dertil vil det aldrig komme, og altsaa vil det ikke være fornuftigt at udsætte de

Forholdsregler, som Diebliffets Krav synes at medføre. Hvad iøvrigt Søbefæstningen angaaer, vil jeg gjerne tilstaae, at det forekommer mig, at saalænge der ikke findes nogen Landbefæstning, er den kun meget delvis et Forsvar. Det er dog aabenbart, at det ikke er muligt for Nogen at sige — jeg veed ikke, om den ærede Krigsminister vil paatage sig at sige —, at naar der kastes en 12—14,000 Mand iland paa et eller andet Punkt i Sjælland, og det meget pludseligt, kunde han garantere for, at Kjøbenhavn ikke skulde blive udsat for et Overfald. Jeg troer ikke, at Nogen kan indestaae derfor. Jeg kjender iøvrigt ret godt de Vanskeligheder, der ere ved Landbefæstningen, Vanskeligheder, der naturligviis tiltage i samme Grad, som Skyffets Rækkevne tiltager, thi desto længere maa Befæstningen rykkes frem, og desto større bliver Befæstningen.

Med Hensyn til selve Lovudkastet skal jeg bemærke, at hvis man, dengang Hærloven blev vedtagen, havde haft eller havde kunnet forstaae sig en fuldkommen klar Oversigt over de Følger, som deraf resulterede, vilde jeg — og jeg veed ikke, om det ikke skulde være gaaet Flere saaledes — have haft store Betæneligheder ved at stemme derfor. Det kommer nu mere og mere frem, hvad man vel dengang ved en dybsindig Betragtning og Eftertanke kunde have tænkt sig, men hvad der dog maastee er undgaaet en mere overfladisk Betragtning, at de af Hærloven resulterende Krav ere meget betydelige, men jeg troer dog ikke, at Alt, hvad der fordrer, er saa nødvendigt, som det syntes at fremgaae ved den ærede Krigsministers Forelæggelse af denne Sag. Den ærede Krigsminister siger i sine Motiver, at den korte Udbannelsesetid nødvendiggjør — det er just ikke Ordene, men Mening — en saameget skyldigere Udbannelse af Befalingsmændene, og at det derfor ikke kan undgaaes, at de Omkostninger, som følge deraf, maa afholdes. Dertil hører jo f. Ex. Anstæffelse af det Locale, som er nødvendigt til Officereskolen. Dette Punkt skal jeg strax komme til. Hvad angaaer den foreløbige Forsyning med Munderingsfager, da hedder det, at man maa være i Besiddelse af Magasiner, hvorfra der kan faaes tilstrækkelige Munderingsfager for et Tidrum